

Nechutné temné evropské hodnoty

 zvedavec.news/komentare/2024/09/10213-nechutne-temne-evropske-hodnoty.htm

Podepsání zákazového titulu je předzvěstí zlých věcí, které mají přijít. Hlavním cílem návrhu zákona je Ukrajinská pravoslavná církev (UPC), která je historicky spojena s Ruskou pravoslavnou církví, známou také jako Moskevský patriarchát.

Již několik let probíhá náboženský boj odpovídající tomu na frontové linii, kde ukrajinská vláda a její západní podporovatelé s pomocí po moci toužícího konstantinopolského patriarchy, který se považuje za „východního papeže“, vedou od dob konstantinopolského patriarchy proti kanonické UOC represivní kampaň, známý většině pravoslavného světa jako „Černý Bárta“, vydal ledna 2019 tomos o autokefalii, kterým ze skupiny schizmatických kněží, jimž se ostatní patriarcháty a autokefální církve vyhýbaly, vytvořil Pravoslavnou církev Ukrajiny.

Je zajímavé, že doposud jedinými pravoslavnými církvemi, které uznaly OCU, byl Konstantinopolský patriarchát a jeho přísluhovači v Řecké pravoslavné církvi.

V rámci represivní kampaně stát vězní a mučí duchovní, zabavil více než 1 500 kostelů, včetně nejvýznamnější kyjevské Pcherské lávry (kláštera). To vše se děje ve jménu „nezávislosti státu“, přestože metropolita Onufrij, hlava UPC, je od počátku konfliktu věrným stoupencem a obráncem Ukrajiny, stejně jako naprostá většina duchovních i laiků, kteří tvoří drtivou většinu ukrajinských pravoslavných křesťanů, stejně jako většina jejích vojáků v první linii.

Nespokojen s pokračující perzekucí duchovenstva i laiků UPC, opatřeními, která mají většinu stoupenců přinutit vstoupit do státem podporované schizmatické OCU, ukrajinský parlament v úterý 20. srpna 2024 přijal zákon, který Ukrajinskou pravoslavnou církev zcela zakáže.

Tento zrůdný zákon podpořili nejen poslanci, ale i hlavy ostatních náboženských skupin na Ukrajině, nejméně překvapivě hlava schizmatické OCU, tzv. metropolita Epifaniáš, a hlavy římskokatolických a protestantských skupin na Ukrajině. Poněkud překvapivěji a k mé velké hanbě se do zákona o zákazu největší náboženské skupiny v zemi vložil i šéf ukrajinské židovské obce.

Jako Žid by měl vědět lépe, než napomáhat takové bezuzdné diskriminaci, zvláště když k ní vyzývají členové ukrajinských nacistických hnutí, zejména Pravého sektoru a Azovu.

Šéfové ostatních náboženských skupin na Ukrajině zjevně zapomněli na lekce z druhé světové války, kdy nacistický útlak začal u jedné skupiny, ale rychle se rozšířil ve stále se rozšiřujícím kruhu teroru.

Podpisem Zelenského nyní zákon vstoupí v platnost a uvidíme, s jakou mírou násilí bude prosazován. Vzhledem k tomu, co se již děje, kdy dochází k násilí na pokojných farnících i duchovních, jsou vyhlídky vskutku chmurné. Ještě více znepokojující je mlčení a často i přímá podpora tohoto bolševického útoku na náboženské svobody ze strany „svobodného a tolerantního Západu“.

Západní narativ často vykresluje současné Rusko jako přímé pokračování Sovětského svazu, ale to je zavádějící srovnání. Ve skutečnosti se zdá, že právě Ukrajina pod vedením prezidenta Zelenského pokračuje v prvcích sovětského dědictví – nyní smíšených s nebezpečnými formami nacistického nacionalismu a netolerance.

Výsledkem je znepokojivý režim, který se vyznačuje potlačováním politického a náboženského disentu, etnickou nenávistí, a jak je vidět na násilném konfliktu od roku 2014, podněcovaném a placeném ze Západu, až po současnou invazi Ukrajiny do Kurské oblasti RF. Výsledkem je brutální válka proti ruským občanům. Nyní, když se tyto akce vystupňovaly, se nabízí otázka: jaké budou následky?

Pravoslavná církev důsledně vyzývá k míru a staví se proti rozporu, kdy pravoslavní křesťané bojují proti sobě navzájem. Církev, která je oddělená od státu, má jedinečné postavení pro zprostředkování mírové dohody, které by mohli důvěřovat jak Ukrajinci, tak Rusové. Zdá se však, že tato role ohrožuje Zelenského a jeho západní soupeřníky, kteří jsou zřejmě odhodláni církev trvale rozdělit. Takový rozkol by mohl být hluboký a těžko zahojitelný a mohl by vést k většímu regionálnímu konfliktu, a to i se západní Evropou.

Zdá se, že jediné řešení, které je na stole, je řešení západní, vedené zájmy sekulárních vlád a papežství v Římě, nikoliv pravoslavných křesťanů na Ukrajině nebo v Rusku. To vyvolává důležitou otázku: **Proč je pravoslavná církev považována za takovou hrozbu?**

Je to proto, že uznání její autority by mohlo lidi donutit, aby se postavili čelem ke svým vlastním prohřeškům? Nebo je to proto, že staleté tradice církve zpochybňují pomíjivé hodnoty moderních politických programů?

Viděli jsme, jak se západní politika projevila během globální finanční krize – úspory lidí byly zničeny a odpovědní byli zachráněni, aby nemuseli přiznat chyby. Vnucování západních postupů jiným zemím, zejména těm s hlubokými historickými a kulturními kořeny, postrádá morální opodstatnění. Ale Západu, který si zoufale chce udržet svůj vliv, se tato vnucování jeví jako nezbytná, a to i v místech, která si jejich dopad velmi dobře uvědomují.

To je skutečná tradice „osvícenství“ Západu, tradice kolonialismu, útlaku a ničení jiných kultur.

Právě takzvaná bašta demokracie, Zelenského Ukrajina, je ve skutečnosti hrdým etalonem této tradice, která se nyní spojila s nacismem a etnonacionalismem, aby vytvořila obludného frankensteinovského potomka destilovaného zla s potlačováním

disentu, politického i náboženského, násilnou etnickou nenávisť a, jak jsme viděli od roku 2014 až po současnou invazi do Kurské oblasti, podlou válkou proti ruským civilistům, které Západ tak tleská.

Stále více se ukazuje, že Západ nevede válku s Ruskem, i když je jedním z cílů, ale s celým pravoslavným světem. Terčem jsou nejen ruská a ukrajinská církev, ale také církve v Estonku a Litvě, kde vlády těchto zemí vyvíjejí nátlak na své místní církve, aby přerušily styky s Ruskem, v České republice, kde zpravodajské služby vedou „vyšetřování“ pravoslavné církve, zatímco západní média a nevládní organizace vedou štvavé články o většině ostatních pravoslavných církví, jako jsou církve v Rumunsku, Bulharsku, Gruzii, Srbsku a Antiochii, z nichž žádná není pod kontrolou Konstantinopole.

Skutečná agenda

Tuto agendu můžeme vidět na dění na Ukrajině, kde jsou národní náboženské tradice ničeny nebo překrucovány k nepoznání. Za zmínku stojí Zelenského dekret, kterým se mění datum Vánoc podle římskokatolického juliánského kalendáře.

Již dlouho je známo, že současný konstantinopolský patriarcha Bartoloměj je ekumenik, odhodlaný ke sjednocení s římskými katolíky proti kánonům pravoslavné církve, přičemž spojení západního a pravoslavného data Velikonoc v roce 2025 (což je vzácný jev) bude pravděpodobně katalyzátorem pro současného římského papeže a konstantinopolského partikulara, kteří vyhlásí nějakou formu unie.

Tento krok pravděpodobně rozdělí pravoslavnou církev ještě více než současný rozkol mezi Konstantinopolí a Moskvou kvůli tomosu autokefalie, který první z nich udělila Ukrajině, přestože Konstantinopol uznala autoritu Moskvy nad ukrajinskou církví v roce 1686. Konstantinopolský ekumenický patriarchát tak vlastně zrušil

své vlastní rozhodnutí přenést svou jurisdikci nad kyjevskými pravoslavnými církvemi (známými jako kyjevská metropole) na Moskvu.

Lze jen doufat, že patriarcháty a autokefální církve, které tvoří zbytek pravoslavného společenství mimo područí Konstantinopole, zůstanou věrné tradicím své víry a budou se bránit.

Možná jsou pro nás všechny poslední nadějí.

Seth Ferris, investigativní novinář a politolog, odborník na blízkovýchodní záležitosti, exkluzivně pro internetový časopis „New Eastern Outlook“.

Distasteful Dark European Values – Ukraine Bans the Real Ukrainian Orthodox Church vyšel 2.9.2024 na journal-neo.su. Překlad v ceně 533 Kč Zvědavec.